

EL MEU PADRI SI QUE FOU UN ESPORTISTA

Ho confesso, no sóc amant de practicar esport i tampoc m'agrada de veure'n per la tele. Francament, no li trobo la gràcia, no és per cap altra cosa. Això sí, amb l'excusa de fer salut des de fa temps camino una hora diària, sense estressar-me. No crec que d'això se'n pugui dir fer esport, almenys jo no m'ho prenc pas així: camino perquè he de caminar. Ara bé, a la meua família si que em vàrem tenir un d'esportista que, segons les explicacions del pare, fou un fora de sèrie a la seva època. Em refereixo al meu padrí Climent, el germà petit del pare, conegut al món futbolista per en Xuti. Per desgràcia no vaig tenir temps de tenir-hi cap xerrada perquè se'm va morir quan jo tenia dos o tres anys, però pel que deia tothom era un davanter extrem que quan agafava la pilota a mig camp, ja no la deixava anar fins que la duia a dintre la porta contrària, o anava a parar a l'horta veïna, traspasant les tanques del camp de futbol de Vilagran, sense aturar-se. Pel que em deia el pare, en Xuti era incansable i resistent com una mula, malgrat no feia cultura física i en prou feines s'entrenava. Treballava d'aprenent de dependent a la capital i, com aquell que diu, tota la setmana vivia de despesa als mateixos grans magatzems on pencava, en una habitació que els hi deixava l'amo als saltataulells, i arribava a Vilagran en el darrer tren del dissabte, a les set de la tarda, per jugar l'endemà. Com és natural, es quedava a dormir a la casa dels avis i del meu pare, que hi vivia perquè n'era l'hereu.

Però un dissabte que l'esperaven a sopar, no va arribar. El meu pare em digué que no s'amoïnaren gaire, pensant que arribaria l'endemà matí, i se'n varen anar al cinema com tenien per costum de fer tots els dissabtes. Però a la sortida, deuria ser quasi mitjanit, van quedar-se sorpresos de veure que en Xuti els esperava, donant volts pel carrer, per anar a dormir. Allavonces li preguntaren: - ¿En quin tren has vingut?

- En cap, - va respondre'ls, sense donar-hi cap importància. – He vingut a peu.

- ¿A peu – varen fer tots, esverats. – Criatura, no veus que demà no t'aguantaràs, per jugar el partit.

- Que va! ¿Per què no m'hauria d'aguantar? – va explicar el meu padrí, amb naturalitat. – Ja he vingut corrent tot el camí, per a no cansar-me.

En Xuti, doncs, fou el primer jugador que, com que vivia i treballava fora del poble, cobrava per jugar a l'equip del Vilagran. Us parlo dels anys vint del segle passat. ¿I sabeu quant li pagaven? Deu pessetes cada quinzena, per arrodonir les despeses, més dos sandvitxos de llonganissa i un vas de vi ranci a la mitja part de cada partit. Ah! I un paquet de cotó fluix per resguardar-se les túbies i els genolls, a part de dos emplastres Winters foradats, que es posava un al pit i l'altre a l'esquena, per a no costipar-se. Marededéu quins futbolistes els de l'època que jugava el meu padrí. Aquells sí que eren esportistes, sobretot si jugaven en un equip de mala mort com el Vilagran.